

Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul! (Ioan 13, 34)

PUBLICAȚIE EDITATĂ ȘI DISTRIBUITĂ GRATUIT DE PAROHIA „SF. ARH. MIHAIL ȘI GAVRIIL” - POIENIȚA, CUM. VÂNĂTORI, JUD. IASI, PROTOPOPIATUL PAȘCANI

Hristos Se naște, slăviți-L!

Smerita cugetare

*Domnul S-a născut, ca în
locul blestemului să ne
întoarcă darul Sfântului
Duh pierdut. Să nu ne
mâhnim când suntem
nedreptățiți.*

SFÂNTUL IERARH
SERAFIM SOBOLEV

Prin nașterea Sa, Iisus dovedește lumii că este Dumnezeu

Sursa: www.ortodoxiatinerilor.ro

Cu toții am învățat, cu toții știm și cu toții vedem că istoria lumii și trecerea timpului se măsoară după două coordonate simple și clare: „înainte de Hristos” (î.Hr.) și „după Hristos” (d.Hr.). Există și varianta seculară a acestor două coordonate, altfel spus „înaintea erei noastre” (î.e.n.) și „era noastră” (e.n.) dar lucrul acesta nu schimbă cu nimic evenimentul care a produs împărțirea timpului în două, oricum am face prescurtările: nașterea unui anume Iisus, într-un grajd de vite!

Și orice crez de viață ai avea, nu se poate să nu-ți stea mîntea-n loc ca să te întrebi: Cum e posibil ca istoria lumii să fie împărțită în două de un eveniment atât de banal ca nașterea unui prunc? Cum e posibil ca locul de referință al resetării timpului omenirii să fie un grajd de vite?

E scandalos pentru omul născut în secolul vitezei, în era informației și a super-tehnologiei, să se gândească că trecerea timpului se măsoară în funcție de un eveniment atât de banal. Și nu, nu bisericile, crucile de pe morminte s-au cărțile de cult reflectă cea mai vie prezență a acestui Iisus în timp, ci cotidiană măsură a timpului:

Ceasurile de prin dormitoare, de prin centrele orașelor sau de la mâinile managerilor au ca punct de pornire nașterea aceluiași Iisus din Betleem.

Laptopurile, iPad-urile și iPhone-urile la care citim, scriem și lucrăm zi de zi, au un ceas care ne arată continuu ziua, luna și anul

care au ca punct de plecare nașterea acestui Iisus. Temporizarea traficului din intersecții, orele de zbor ale avioanelor și cursele navelor maritime sau fluviale, cu datele lor de început și sfârșit, sunt în strânsă legătură cu nașterea acestui Iisus.

Programul de serviciu cu, cu ora de venire și plecare, are ca dată de referință nașterea aceluiași Iisus. Până și data nașterii noastre de pe cartea de identitate are ca punct de pornire data nașterii aceluiași prunc Iisus.

Deci este lesne de înțeles că tot ce se întâmplă pe axa timpului se măsoară ajungând până la Iisus (î.Hr.) sau pornind de la Iisus (d.Hr.), fie că ne place sau nu. Să luăm exemplul colierului ca să înțelegem mai bine situația omenirii: Mărgelile prinse într-un fir cu două capete unite printr-o închidere specială. Mărgelile stau înșiruite pe acest fir, de la un capat la altul și nu pot intra sau ieși din fir decât prin acea închidere care desparte și unește firul. Tot așa și timpul are două capete, după începutul și sfârșitul omenirii. Pe axa timpului stau înscrise, precum mărgelile, toate faptele oamenilor, de la nașterea până la moartea lor. Dar nimeni nu intră în timp decât raportat la Iisus și nimeni nu iese din timp decât tot prin Iisus, cel care a despărțit firul istoriei în două. Tot ce facem în timp este în raport cu acest Iisus, singurul om care a tras timpul după sine.

Și toate acestea te fac să te întrebi **cum a putut un prunc să schimbe într-atât de mult cursul istoriei încât să reseteze efectiv timpul?** Nu au putut să facă o așa grozăvie nici geniile cu inteligența lor, nici bogații cu

averea lor, nici împărații cu armatele lor, dar a făcut-o acest Iisus fără școală, fără avere și fără putere. Au tăiat împărații hotarele lumii cum au vrut, au despiciat astronautii bolta cerului, au tăiat oamenii de la roca până în diamant, numai timpul lumii l-a tăiat în două un prunc. Oricâte surprize a avut omenirea de-a lungul timpului, mai mare decât ruperea și măsurarea timpului prin nașterea unui Prunc nu a fost niciuna.

Cum ar fi putut un prunc să aibe un așa impact asupra omenirii încât i-a despiciat măsura timpului în două dacă nu ar fi fost el însuși din afara timpului și stăpân peste timp? Oricine este în timp se supune implicit timpului și deci trecerii lui care înseamnă: îmbătrânire, moarte, degradare și uitare. Numai acest Iisus sfidează trecerea timpului de vreme ce prezența lui este atât de vie până astăzi, și pe cât trece timpul mai mult pe atât se vede că acest Iisus are Ceva care nu-i din timp. Și acest Ceva este firea cea Dumnezeuască ascunsă în carnea omenească.

Iisus este Veșnicia născută în timp, pentru ca oamenii să aibe timp ca să se nască în Veșnicie.

„Răsunetul tuturor oamenilor mari ai lumii a încetat odată cu zilele lor; și cine se mai gândește să moară pentru faima lor postumă? Dar după mii de ani, iată că numai în jurul lui Iisus își pun oamenii și astăzi problema pe viață și pe moarte ca în primele zile. Numai Cineva, mai viu ca oamenii și care e cu adevărat un ideal nemincinos al omului, fiindcă El e același: ieri, azi și va fi în vecii vecilor” (Pr. Arsenie Boca).

Interviu

Crăciunul trebuie prăznuit cum este: Nașterea Domnului Hristos

Interviu cu părintele Constantin Necula

Sorana MAIER | Sursa: tribuna.ro

Reporter (R): V-am auzit acum câteva zile vorbindu-le copiilor de școală despre Crăciun și Nașterea Domnului. Cum să le povestim Crăciunul copiilor?

Constantin Necula (C.N.): Să pornim povestea Crăciunului de la ei, copii fiind. Să ne aducem aminte cât de frumos au fost ei îngrijiți, cum le-am zâmbit, cum nu le-a lipsit nimic și că Hristos, la câteva zile de la naștere trebuie să fugă de acasă. Trebuie să fugă departe pentru că niște oameni au încercat să îi ia viața. Și poate că îi învățăm pe copii că există o presiune a vieții, care nu îi ajută întotdeauna, dar care îi și face să meargă mai departe. Un copil alergat prin lume este Hristos la început. Tocmai pentru ca apoi lumea să alerge după el cu bucurie. Aceasta este taina.

R: În ultimii ani, Crăciunul înseamnă pentru foarte mulți cumpărături și cadouri, și mese îmbelșugate. Despre ce ar trebui să fie Crăciunul?

C.N.: Eu nu cred că suntem chiar așa afectați de cumpărături, de Moș Cumpărătilă. Eu cred că suntem în continuare niște oameni lucizi. M-am uitat la ce se cumpără de Crăciun - sigur că sunt excese, la 230 de hectare de mall în România și câteva zeci de hectare de biserică, normal că tindem spre cele mai multe - dar cred că este o normalitate, o încercare de a crește în abundență. Dar eu spovedesc oameni care nu au ce pune pe masă. Biserica este unde nimeni nu este.

Crăciunul trebuie prăznuit cum este: Nașterea Domnului Hristos. Există un teribil dialog între Hristos și Moș Crăciun, și Hristos îi îngăduie lui Crăciun să îi fure o zi, celelalte rămânându-i lui Hristos. Ce ar fi dacă ar fi Crăciunul în fiecare zi?

R: Ce colinde vă plac?

C.N.: Toate colindele îmi plac, dacă sunt în română, le prefer pe cele în română. Nu prea cred într-un Crăciun cu reni pentru că am fost la Bethlehem și am văzut: ar fi greu de întreținut un ren la Bethlehem. Cred foarte mult în colindele care povestesc Nașterea Mântuitorului.

R: Îl așteptați pe Moș Crăciun?

C.N.: Îl aștept fiind, pentru că mare parte dintre lucrurile pe care le așteptăm de Crăciun sunt deja cu noi în toată anul. Îi mulțumesc pentru un an greu pentru Biserică, un an greu pentru mine ca persoană, dar în același timp, un an biruitor. La sfârșit se vede că smerenia colindei a învins strigătul. Și acest lucru este foarte important.

R: Ce amintiri aveți din copilărie, legate de Moș Crăciun?

C.N.: Toate amintirile din copilăria mea sunt deosebite. Cel mai tare mă bucur că atunci când am prăznuit acasă Crăciunul, tata era viu și mama era tânără. Imaginea mea este a unor părinți tineri care ne ajutau să înțelegem de ce brazil nu îi facem noi și îi fac îngerii. Și cel mai mult mi-a plăcut când tata l-a biruit pe Moș Gerilă. Eram deja măricel, 16-17 ani, când secretarii de partid de pe cartiere au primit obligativitatea de a face o întâlnire cu Moș Gerilă, dar seara am constatat că Moș Crăciun l-a bătut pe Moș Gerilă, nu pentru că era mai bogat, ci pentru că Moș Crăciun a început să cânte colinde. Eu sunt băiat de bloc, sunt crescut la bloc și știu cum sună un bloc colindând. Mai tare decât un sat, atunci când vrea.

O ceată de oameni fabuloși care s-au strâns în jurul unui om care a început să colinde. Iar ecoul: la înmormântarea tatei, seara la priveghi - începuse perioada colidelor - și 400 de oameni au început să colinde între blocuri. S-au aprins luminile și au început să colinde toți.

Colindul este un cântec despre înviere, nu este despre Naștere. Florile-s dalbe, flori de măr, se referă la primăvară, când este Învierea Mântuitorului Iisus Hristos. A-ți pune nădejdea în Bebelușul ăsta care crește mare, a-L aștepta răstignit pe cruce, cum zice un colind, este important pentru toți. Și pentru cei care nu cred. Mai ales pentru ei.

R: Ce este un om fără credință?

C.N.: Un om fără credință este un om în căutare. Nu există om fără credință, există om fără ideal, poate dar până și cei fără ideal au un ideal - să fie fără ideal. Cine socotește că un om este doar prin credință om, greșește, un om poate să nu aibă credință, dar poate să aibă dragoste și nădejde. Are două din trei virtuți teologice. Dumnezeu este foarte îngăduitor. Iadul nu este pentru oameni. Iadul pe care îl trăim noi câteodată în însingurările noastre umane dovedește că noi ne construim iadul liniștii pe pământ. Toată lumea este neliniștită că Hristos te face să îți fie frică. Dar Star Wars? În ultimul episod s-au ucis oameni. Despre ce fel de cultură vorbim?

R: Cum este Crăciunul în familia dumneavoastră?

C.N.: Ei mă așteaptă pe mine acasă, este perioada în care ajung foarte rar. Vreau să se înțeleagă, un preot de foarte multe ori își dă deoparte familia și bucuria familiei pentru ca ceilalți să se bucure de el,

spovedește, foarte mult, umblă foarte mult, vorbește cu mulți oameni.

Crăciunul preotului este mai mult nevoia de odihnă. Ai lui îi așteaptă acasă și dacă Dumnezeu îngăduie mănâncă cina de Crăciun foarte târziu în casă și se bucură că a stat cu foarte mulți oameni. Oamenii ne vor ai lor, familia ne vrea ai ei și de obicei câștigă oamenii.

R: De ce este nevoie de religie în școală?

C.N.: Vă dau răspunsul unui copil de școală, din Buzău. I-a spus preotului de acolo: „Știi că eu am înjurat mult ora de religie, nu îmi convenea, dar bunicii mi-au murit, și oricum nici ei nu erau foarte mari credincioși, părinții mei nu au timp să mă învețe, la biserică nu întotdeauna am timp să ajung și am o singură oră pe săptămână în ceea ce privește propria mea cultură. Pentru că până la urmă Biserica Ortodoxă este unită cu istoria poporului nostru. Înainte am refuzat-o. Refuz să o mai refuz”. A spus-o un copil. Sunt profesori care îmi trimit imagini cu copii care îi opresc să iasă de la ora de curs. Asta înseamnă un profesor adevărat.

R: Uneori, copiii învață că Dumnezeu este mare, puternic și trebuie să se teamă de El, pentru că îl poate pedepsi dacă greșește.

C.N.: Este o greșeală de pedagogie. Câtă vreme Biserica ne învață colinde și în colinde Hristos nu are nimic înfricoșător, aceasta este teologia legată de Nașterea lui Hristos. Fragilitatea unui copil care intră într-o lume care se crede foarte puternică. Fragilitatea lui îi dă putere. Când Hristos dispăre din lumea asta, lumea asta este la pământ. Putem vedea liniștii de jur împrejurul țării noastre ce înseamnă să nu îi ai pe Hristos în istorie.

R: Aveți un adevărat har de a povesti. De unde vi se trage?

C.N.: E darul bunicii, bunica era mare povestașă la viața ei.

R: Ce părere aveți despre rețelele de socializare, sunt un mod de a ne apropia unii de alții sau dimpotrivă ajung să înlocuiască relațiile adevărate cu unele surrogat?

C.N.: Noi am trecut de la o societate informală la una a informatorilor. Aceasta este problema cea mai gravă pe care o trăim acum: informația pubelă. Multe dintre rețelele noastre de socializare sunt niște pubele, pline de frustrări, de jumătăți de cultură. Jumătatea de cultură, ca și jumătatea de adevăr, este minciună. Factura de telefon, factura de televizor, de internet, plătim mult pentru asta, dar nu reușim să facem nimic - oamenii sunt mai triști. Mie mi-a fost greu să văd cum vom trece peste momentele noastre de ură, care ne-au marcat începutul toamnei și al iernii. Noi ne-am urât, am ajuns să ne urâm între noi. Și acestea sunt foarte greu de depășit. Aceasta dă greutate unei Biserici - capacitatea de a nu-i urî pe cei care o urăsc. Rețeaua de socializare este un loc în care din când în când ar trebui făcută curățenie la un moment dat.

R: Credeți că îi merge bine României acum? Este pe un drum bun?

C.N.: Am fost la pușcărie la Râmnicu Sărat, unde au murit mari bărbați ai neamului. Am avut sentimentul că s-a închis cu 20 de minute înainte de a ajunge noi. Aceasta este sentimentul pe care mi-l dă România - o pușcărie comunistă din care încă nu am ieșit, ca mentalitate.

R: Avem șanse să ne revenim?

C.N.: Eu zic că da. Dar ca să ne revenim să ne îndreptăm spre ce? Să mă duc către o Europă constant anticreștină, care își transmite salutări de sezon, că îi deranjează Crăciunul pe unii? Să mă îndrept către o altă zonă a lumii care crede că în numele credinței poate să facă orice?